

VEREN UIT DE HEMEL

Lydia De Win

VEREN UIT
DE HEMEL

Witsand Uitgevers

Joonas

Ik ben een kat. Mijn naam is Joonas.

Joo-nas! Met een dubbele 'o'.

Dat ben ik!

Ik heb ook nog een broer: Jaakko.

Jullie raden het al: met een dubbele 'a'.

Wij zijn allebei 'tuxedo's',

zoals ze zo mooi in het Engels zeggen.

Zwart met wit dus.

En o ja, misschien niet onbelangrijk,
ik ben dood.

Ja, morsdood.

Het kan gebeuren.

Persoonlijk vind ik dat niet zo erg.

Ons moeke daarentegen...

Lydia

Hij lag daar zo stil
in zijn roze mand.
Ik streelde zacht
over zijn donzige haren
en keek verwonderd
naar zijn dode lijfje.
Zo leek het of hij lag te slapen.
Heel even zag ik
een paar haartjes trillen.
En ik dacht,
een luttele seconde,
dat ik had gedroomd.
Maar ik was klaarwakker.
Ik kon mijn ogen niet van hem afhouden.
Ik kon hem niet alleen laten.
Ik kon niet geloven
dat hij me nooit meer zou aankijken,
met die grote ogen van hem,
die al zijn gedachten weerspiegelden.

Joonas

Ja, ons moeke.
Ze had het moeilijk.
Ik vond het wel erg
dat ze zoveel verdriet had
toen ik zag hoe ze nog altijd
vol liefde naar me keek.
Ook al was mijn lege lijf koud en stram.
Ze streelde mij zachtjes,
net als vroeger,
over mijn wangen.
Ik had haar zo graag willen troosten
en zeggen dat het goed met me ging.
Ondertussen heb ik echter ondervonden
dat als je dood bent,
dat niet zomaar gaat.

Lydia

Op zijn lijkwade
de beeltenis van een kat.
Een prachtige rode kat.
Maar mooier dan Joonas was er niet
en zou ook nooit meer bestaan.
Ik tilde hem voorzichtig uit de mand
en voelde nu pas echt
de hardheid van de dood.
Ik wikkelde hem,
heel zorgvuldig,
in de zwarte stof.
In de tuin plukte ik een roze roos
en legde ze behoedzaam
tussen zijn pootjes.

Joonas

Het is wel even wennen,
zo dood zijn.
Een paar dagen geleden
voelde ik mij nog kiplekker
en toen ineens ging het mis.
We zijn nog naar de dokter gereden,
maar onderweg
hield mijn hartje het voor bekeken.
Zo ineens.
Pats!
Gedaan!
Ik wist eerst niet wat mij overkwam.
Het leek of ik werd opgetild
door iets,
of iemand.
Daarna niets meer.
Tot ik wakker werd
en ik naast ons moeke zat
die vol ongeloof naar mijn dode lijfje
zat te kijken.
Het was even schrikken
om haar zo te zien.
Ik streelde langs haar benen,
en nog een keer,
maar ze reageerde helemaal niet.
Ik begreep er niets van.
Ik was hier toch?
Net als vroeger.
Waarom zag ze me dan niet?

Wat ik ook probeerde,
ze gaf geen teken van herkenning.
Lastig!
Heel lastig.

Lydia

De man van het dierencrematorium
had een zachte stem.
Ook op dit onwijs vroege moment in de ochtend.
Hij condoleerde mij met mijn verlies.
Het voelde even als een warme deken
na een koude nacht.